

Een dankbare herinnering aan
GEERTRUIDA VAN DER BURGT

weduwe van
Johannes Wilhelmus van den Heuvel

Geboren te Rosmalen 30 augustus 1909 en aldaar overleden 9 augustus 1992.

Na de uitvaartdienst in de Bernadettekerk op 14 augustus 1992 is zij bijgezet op de R.K. begraafplaats aldaar.

Ofschoon wij op haar heengaan voorbereid waren, kwam toch haar overlijden nog onverwacht. Het is moeilijk onder woorden te brengen hoe wij ons moeder zullen missen. Moeder was een openhartige vrouw, ze kon rechtuit de waarheid zeggen. Ondanks haar zwakke en wankelende gezondheid, was ze een pittige vrouw, met groot doorzettingsvermogen. Zij was een goede hartelijke vrouw; meelevend en begaan met de medemens. Een vrouw die voor ieder klaarstond en ijverig bezig met de zorg voor haar gezin. Een goede en zorgzame moeder. Ze hield van orde en regel. Je kon zo maar niet doen wat je wilde. Samen met haar man heeft ze haar vijf kinderen een fijne jeugd gegeven. Het was voor allen een mooie tijd in hun leven. 24 jaar geleden stierf haar man; Moeder heeft daar heel veel onder geleden. Ze heeft dat nooit goed kunnen verwerken. En nog eens werd ze door een groot verdriet getroffen toen haar zoon Henk op 38 jarige leeftijd

overleed. Het was een vreselijke klap voor haar. Maar zij heeft er zich dapper doorheen gezet. In onze ogen was ze een moedige vrouw. Een grote ontspanning was 't voor haar om 't leven thuis te onderbreken door gezellig uitgaan met haar kinderen. Zoals het ook een groot plezier voor haar was om onder mensen te zijn, daar had ze ontspanning en afleiding. Moeder was een vrouw die wilde weten dat ze er was. Haar mondje roeren kon ze prima. Groot was ze met haar kleinkinderen en 't bezoeken van haar kinderen was telkens weer een vreugde voor haar. Ongeveer 8 jaar geleden kwam ze in "De Annenborch"; op haar eigen te leven werd te moeilijk. In "De Annenborch" stond - Truike van der Burgt - zoals velen haar noemden, bekend als een goede meelevende vrouw, met echte belangstelling voor ieder. De laatste jaren werd 't stil om haar heen. Ze kwam steeds minder van haar kamer, drukte werd te veel voor haar; het ademen ging moeilijker. Moeder was een diep gelovige vrouw, met grote liefde voor Maria van Banneux. Waar ze meermalen ter bedevaart is geweest. De laatste tijd van haar leven, had ze maar een verlangen: rust. En die rust heeft ze nu gekregen. Moge ze dan nu ook rusten, bij God de Vader van de mensen en bij Maria haar hemelse moeder.

Voor Uw bliken van medeleven, na het nog onverwacht overlijden van moeder, zeggen wij U oprecht dank.

de Familie.